

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Lesní společnost Leděč nad Sázavou, a. s.**, se sídlem Hrnčíře 2, Leděč nad Sázavou, zastoupeného JUDr. Milanem Vašíčkem, MBA, advokátem se sídlem Lidická 710/57, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **Lesy České republiky, s. p.**, se sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové, zastoupené JUDr. Romanem Poláškem, advokátem se sídlem Trojanova 12, Praha 2, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2013, č. j. 62 Af 88/2012 – 75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se zamítají.**
- II. Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení **jsou povinni** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Milana Vašíčka, MBA, náklady řízení každý ve výši 4.114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět a dosavadní průběh řízení

[1.] Krajský soud v Brně v záhlaví citovaným rozsudkem zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 8. 8. 2012, č. j. ÚOHS-R138/2011/VZ-14711/2012/310/MMI, kterým byl zamítnut rozklad a bylo potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže [dále jen „stěžovatel A“)“] ze dne 17. 6. 2011, č. j. ÚOHS-S18/2011/VZ-7634/2011/510/IFa, ve věci přezkoumání úkonů osoby zúčastněné na řízení - Lesy České republiky, s. p. [dále jen „stěžovatel B“)“] jako zadavatele veřejné zakázky „*Provádění lesnických činností s prodejem dříví 'při pni' – rok 2011, v části 32, 38, 41*“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo zveřejněno v Informačním systému o veřejných zakázkách (ISVZ) dne 20. 9. 2010 pod ev. č. 60050183 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 23. 9. 2010.

[2.] Krajský soud v Brně takto rozhodoval za situace, kdy žalobce, coby neúspěšný uchazeč (dodavatel) o uvedenou veřejnou zakázku, nejprve dne 12. 1. 2012 podal návrh k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jakožto orgánu příslušnému k výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), jímž se domáhal přezkumu úkonů stěžovatele B) jako zadavatele předmětné veřejné zakázky. Žalobce ve svém návrhu především zpochybňoval způsob, jakým se stěžovatel B) vypořádal s jeho námitkami, podanými v souladu s § 110 zákona o veřejných zakázkách, v nichž vyslovil podezření na výskyt mimořádně nízkých nabídkových cen (ve smyslu § 77 zákona o veřejných zakázkách) ze strany některých uchazečů, když si od nich ani nevyžádal písemné zdůvodnění těch částí nabídky, které jsou podstatné pro výši nabídkové ceny. Způsob, jakým se s podanými námitkami stěžovatel B) vypořádal, když tak učinil za pomoci povšechného a blíže neodůvodněného konstatování o neexistenci mimořádně nízkých nabídkových cen, považoval žalobce za zcela nedostatečný a nepřezkoumatelný, nacházející se v rozporu s § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Stěžovatel A) se nicméně ve svých rozhodnutích s těmito námitkami žalobce neztotožnil, když zaujal stanovisko, že „není oprávněn přezkoumávat samotný úsudek hodnotící komise, ale pouze formální a obsahovou stránku tohoto posouzení (zda byl dodržen zákon o veřejných zakázkách a zda svůj závěr hodnotící komise odůvodnila objektivními skutečnostmi)“. Nadto konstatoval, že není zákonnou povinností zadavatele odůvodňovat, proč neshledal některou z nabídkových cen za mimořádně nízkou.

[3.] Žalobce ve své žalobě ze dne 6. 9. 2012 s uvedenými právními závěry stěžovatele A) polemizoval, když namítal jeho pochybení, pokud z rozsahu přezkumu vyloučil otázku přezkoumatelnosti posuzování mimořádně nízké nabídkové ceny a způsobu vypořádání námitek ve vztahu k této otázce ze strany zadavatele (hodnotící komise). Této argumentaci Krajský soud v Brně v záhlaví citovaném rozsudku přisvědčil, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zčásti z důvodu nezákonnosti napadeného rozhodnutí vyvolané nesprávným výkladem § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách v otázce potřeby vyčerpání obsah námitek, byť byly podány z důvodu mimořádně nízkých nabídkových cen, zčásti z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů souvisejících s naplněním tam uvedených podmínek, a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení.

II. Obsah kasačních stížností a vyjádření žalobce

[4.] Stěžovatel A) i stěžovatel B) se ve svých včas podaných kasačních stížnostech shodně domáhali zrušení v záhlaví citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem.

[5.] Stěžovatel A) svou argumentaci primárně směřuje vůči právnímu závěru krajského soudu, v němž soud konstatoval jeho pochybení, když dostatečným způsobem nepřezkoumal způsob vypořádání námitek žalobce ze strany zadavatele (hodnotící komise) ve vztahu k otázce možného výskytu mimořádně nízkých nabídkových cen. Stěžovatel A) má naopak za to, že zadavatel se s námitkami žalobce vypořádal dostatečným způsobem, žádnou z nabídkových cen neshledal mimořádně nízkou, což také řádně a srozumitelně odůvodnil, jak ostatně sám již konstatoval ve svých rozhodnutích. Pokud je žalobcem namítáno, že zdůvodnění tohoto závěru zadavatelem bylo obecné a povšechné, nelze dle stěžovatele A) odhlížet od skutečnosti, že i samotné námitky žalobce byly obecné, bez uvedení bližších konkrétních okolností, a do jisté míry též účelové, což krajský soud ve svém rozhodnutí nijak nezohlednil.

[6.] Stěžovatel B) ve své argumentaci polemizuje především s těmi závěry krajského soudu, v nichž soud blíže vymezuje jeho v ustanovení § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách stanovené povinnosti při přezkumu podaných námitek, zejména povinnost odůvodnit své

pokračování

stanovisko k nim, tj. uvést důvody, zda jim vyhovuje či nikoliv, což dle názoru soudu v daném případě stěžovatel B) neučinil řádně a dostatečně. Stěžovatel B) tak obecně vyslovuje souhlas s výkladem krajského soudu, nicméně nesouhlasí s jeho aplikací na nyní projednávaný případ, neboť dle jeho názoru svou povinnost se řádně a dostatečným způsobem vypořádat se vznesenými námitkami splnil a své rozhodnutí o námitkách založil na přezkumu konkrétních nabídkových cen uchazečů pro všechny napadené části veřejné zakázky. Za nesprávný pak stěžovatel B) rovněž považuje právní závěr krajského soudu, v němž soud dovozuje, že zadavatel je povinen konkrétním způsobem věcně a srozumitelně rozptýlit pochybnosti o mimořádně nízké nabídkové ceně, ačkoliv zadavatel ani po přezkumu nabídkových cen takové pochybnosti nepojal a námitky uchazeče nebyly podány s dostatečně konkrétním a srozumitelným odůvodněním, na jehož základě by relevantní pochybnosti mohly vůbec vzniknout.

[7.] Žalobce ve svých vyjádřeních ze dne 7. 1. 2014 a ze dne 4. 2. 2014 navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti zamítl, neboť se plně ztotožnil s právním názorem krajského soudu. Žalobce nesouhlasí s argumentací stěžovatele A) a stěžovatele B), že jím podané námitky nebyly dostatečně konkrétní, neboť z logiky věci to nebylo ani možné, když je jejich obsah výrazně limitován obsahem zadavatelova oznámení o výběru nejvhodnější nabídky, které uvádí pouze hodnotu záporného salda jednotlivých uchazečů a zadavatel sám neposkytl dostatečně podrobné a vypovídající informace ohledně vítězných nabídek. Za těchto okolností bylo vyloučeno, aby námitky žalobce mohly být konkrétnější. Ostatně sám stěžovatel B) jako zadavatel „vytvořil samotnou konstrukci zadávacího řízení, resp. stanovování pořadí jednotlivých uchazečů, spočívající v odečítání nabízených výkupních cen dříví od nabízených cen lesnických činností; i z toho důvodu se nemůže s úspěchem dovolávat toho, že by pro něj bylo eventuelně administrativně náročné se řádně, tj. přezkoumatelně, vypořádat s námitkami uchazečů.“ Stejně tak žalobce nesouhlasí s argumentem, že rozhodnutí stěžovatele B), v němž se vypořádal s námitkami žalobce, bylo řádně odůvodněné a přezkoumatelné. Žalobce je naopak toho názoru, že zadavatel by měl vždy a v každém případě přezkoumatelně a přesvědčivě zdůvodnit alespoň to, jaké jsou minimální, hospodářsky ještě zdůvodnitelné nabídkové ceny, které ještě nelze považovat za mimořádně nízké a proč. Nic takového však v daném případě stěžovatel B) neučinil, a proto nebyl jeho postup souladný se zákonem a přezkoumatelný. Jelikož stěžovatel A) ve svém rozhodnutí vyslovil názor, že se jedná o přezkoumatelné rozhodnutí, sám své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.

III. Posouzení důvodnosti kasačních stížností

[8.] Nejvyšší správní soud kasační stížnosti posoudil v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), přičemž dospěl k závěru, že nejsou důvodné.

[9.] Stěžovatel A) i stěžovatel B) shodně namítají nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky ze strany krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], nicméně tak činí z odlišných hledisek, která reflektují jejich právní postavení v nyní projednávaném případě. Stěžovatel B), coby zadavatel předmětné veřejné zakázky, nesouhlasí se způsobem, jakým krajský soud posoudil právní otázku splnění jeho zákonné povinnosti (§ 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách) dostatečným a řádným způsobem odůvodnit své rozhodnutí o námitkách uchazeče ohledně možného výskytu mimořádně nízkých nabídkových cen. Stěžovatel A) zase nesouhlasí se způsobem posouzení právní otázky rozsahu jeho přezkoumatelné činnosti coby orgánu příslušného k výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek ve smyslu § 112 a násl. zákona o veřejných zakázkách, když odmítá právní závěr krajského soudu, že jeho povinností je mj. přezkoumat způsob vypořádání námitek možného výskytu mimořádně nízkých nabídkových cen v rozhodnutí zadavatele, zejména zda se zadavatel dostatečně zabýval všemi konkrétními námitkami a zda své rozhodnutí řádně odůvodnil. S uvedenými námitkami stěžovatelů se nicméně Nejvyšší správní soud neztotožňuje, neboť ve způsobu posouzení předmětných právních otázek ze strany

krajského soudu neshledal rozpor se zákonem a právní závěry krajského soudu považuje za věcně správné.

[10.] Nejvyšší správní soud se tak plně ztotožňuje s právními závěry krajského soudu, který dovodil, že: a) zkoumání, zda konkrétní nabídka neobsahuje mimořádně nízkou nabídkovou cenu, je vždy obligatorní součástí procesu posuzování nabídek; b) povinnost věcně se vyjádřit k důvodům, pro které hodnotící komise nepovažuje žádnou z nabídkových cen za mimořádně nízkou, vzniká tehdy, pokud zadavatele nebo hodnotící komisi kdokoli (především z uchazečů, kteří podali nabídky) na možnost mimořádně nízkých nabídkových cen věrohodně a kvalifikovaně upozornil; c) pod efektivní kontrolou stěžovatele A) musí být splnění povinnosti zadavatele řádně vypořádat obsah námitek. Na základě těchto závěrů pak krajský soud konstatoval, že v nyní projednávaném případě stěžovatel A), ani stěžovatel B) své zákonem stanovené povinnosti nesplnili. „*Pokud § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách ukládá zadavateli písemně rozhodnout o tom, zda námitkám vyhovuje či nikoliv, s uvedením důvodu, pak ob stojí jen takové rozhodnutí o námitkách, v němž je konkrétní věcný důvod obsažen. Není-li v něm obsažen, pak zadavatel nesplní povinnost podle § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Na [stěžovateli A)] pak za tohoto stavu je, aby z nedodržení § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách dovodil v řízení podle § 112 a násl. zákona o veřejných zakázkách odpovídající právní závěr*“ (str. 10 rozsudku krajského soudu).

[11.] Nelze tak přisvědčit argumentaci stěžovatele B), v níž polemizuje s výkladem ust. § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách provedeným krajským soudem a s jeho konkrétním závěrem o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí o námitkách žalobce. Rovněž i Nejvyšší správní soud má shodně s krajským soudem za to, že odůvodnění rozhodnutí stěžovatele B) o námitkách žalobce je zcela nedostatečné, velmi obecné, v podstatě univerzálně přenositelné do jakéhokoliv rozhodnutí o námitkách, neboť se v něm stěžovatel B) podrobněji nevypořádal s konkrétními námitkami žalobce a dostatečně nezdůvodnil, proč nelze těmto námitkám (pochybnostem o výskytu mimořádně nízkých nabídkových cen) vyhovět. Tímto svým postupem tak stěžovatel B) nedostal své povinnosti uvést důvody, proč vzneseným námitkám nevyhovuje, jak mu to nařizuje § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, a své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí blíže srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2012, č. j. 9 As 89/2011 – 32, nebo ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 Aos 3/2013 - 36, dostupná na www.nssoud.cz). Těto povinnosti řádně, dostatečně a srozumitelně odůvodnit své rozhodnutí se nelze zbavit odkazem na subjektivní hodnocení, že i samotné námitky „*nebyly podány s dostatečně konkrétním a srozumitelným odůvodněním, na jehož základě by relevantní pochybnosti mohly vůbec vzniknout*.“ Ostatně pokud by stěžovatel B) měl skutečně za to, že vznesené námitky trpí závažnými nedostatky a neobsahují veškeré, zákonem požadované náležitosti (§ 110 zákona o veřejných zakázkách), mohl postupovat podle § 110 odst. 7 věty páté zákona o veřejných zakázkách a podané námitky odmítnout. Pokud tak neučinil, a s ohledem na charakter a obsah samotných námitek žalobce v daném případě tak učinit ani nemohl, bylo jeho povinností se v odůvodnění svého rozhodnutí s těmito námitkami řádně vypořádat, a to způsobem odpovídajícím míře jejich závažnosti.

[12.] Za vnitřně rozpornou a do značné míry nekonzistentní pak Nejvyšší správní soud považuje argumentaci stěžovatele A), kterou předestřel v průběhu řízení před krajským soudem a následně i v kasační stížnosti. Zatímco v průběhu řízení před krajským soudem stěžovatel A) zastával stanovisko, na němž také založil odůvodnění svého rozhodnutí, že je mu zákonem (§ 112 a násl. zákona o veřejných zakázkách) svěřená funkce dohledu nad zadáváním veřejných zakázek se při přezkumu způsobu vypořádání námitek uchazeče ze strany zadavatele vztahuje pouze na přezkum „*formální (zda byl dodržen zákon o veřejných zakázkách) a obsahové stránky posouzení (zda svůj závěr hodnotící komise odůvodnila objektivními skutečnostmi)*“, nikoliv na „*obsahovou stránku vypořádání žalobcových námitek proti mimořádně nízkým nabídkovým cenám*“, v kasační stížnosti svou argumentaci soustředil již na obhajobu svého postupu v rámci samotného přezkumu napadeného rozhodnutí zadavatele. Ani s jedním z uvedených stanovisek se nicméně Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

pokračování

[13.] Způsob, jakým stěžovatel A) v nyní posuzovaném případě vykládá rozsah své přezkumné činnosti ve vztahu k veřejným zakázkám, považuje Nejvyšší správní soud za příliš zužující, striktně formalistický a odporující samotnému smyslu a účelu funkce dohledu, jak je koncipována v § 112 a násl. zákona o veřejných zakázkách a podrobně rozvedena v judikatuře Nejvyššího správního soudu, na kterou ostatně krajský soud v napadeném rozsudku odkazuje (srov. např. rozsudky ze dne 10. 1. 2003, č. j. 2 A 9/2002 – 62; ze dne 21. 6. 2007, č. j. 5 Afs 6/2007 - 92, nebo ze dne 6. 11. 2009, č. j. 5 Afs 75/2009 – 100). Kupříkladu v cit. rozsudku 2 A 9/2002 – 62 Nejvyšší správní soud obecně ve vztahu k přezkumné činnosti stěžovatele A) konstatoval, že „*spočívá v kontrole, zda byly řádně dodrženy předepsané postupy a úkony zajišťující rámec pro vlastní posouzení a hodnocení nabídek. (...) Jeho pravomoci sahají do úrovně těch činností zadavatele, které vytvářejí prostor pro fair podmínky pro účast uchazečů v soutěži, ale končí tam, kde nastupuje vlastní úvaha o tom, která nabídka splnila konkrétní kritérium a v jaké kvalitě. Nelze přezkoumávat úvahy členů hodnotící komise, neboť tím by se [stěžovatel A)] ve svých důsledcích sám stylizoval do role zadavatele a určoval by, která zakázka má vyhovět zadaným kritériím a také v soutěži zvítězit. [Stěžovatel A)] nemůže přebírat zodpovědnost za výběr nevhodnější nabídky, neboť k tomu nemá ani odborné předpoklady, totéž nelze požadovat ani po soudu. Úkolem obou je kontrola rámce, v němž se výběr provádí, nikoliv samotné kvality výběru. V opačném případě by se totiž výběr nevhodnější nabídky mohl stát záležitostí znaleckých posudků a pak by existence zákona postrádala smysl.*“

[14.] V tomto ohledu tak lze sice přisvědčit názoru stěžovatele A), že předmětem jeho přezkumné činnosti nemůže být přezkum samotných závěrů hodnotící komise ohledně výskytu mimořádně nízkých nabídkových cen v zadávacím řízení. Nicméně tato otázka není v nyní projednávané věci nijak spornou. Sporným je názor stěžovatele A), jenž z uvedeného dovozuje, že není oprávněn přezkoumávat ani způsob vypořádání žalobcových námitek proti mimořádně nízkým nabídkovým cenám ze strany hodnotící komise, tj. zda byly dostatečným, řádným a srozumitelným způsobem vypořádány, resp. zda přezkoumávané rozhodnutí o nich netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, ať již z důvodu jeho nesrozumitelnosti, anebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Takový výklad nelze dle názoru Nejvyššího správního soudu akceptovat, neboť by znamenal otevření cesty k potenciální libovůli v rozhodování zadavatele, dotčené subjekty by ponechal bez možnosti domáhat se ochrany a samotný institut námitek proti možnému výskytu mimořádně nízké nabídkové ceny by učinil prakticky zbytečným a nijak vymahatelným. Jak ostatně konstatoval krajský soud, „*má-li stěžovatel právo na podání zdůvodněných námitek (§ 110 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách) a má-li zadavatel povinnost řádně a včas podané námítky přezkoumat v plné rozsahu a rozhodnout o nich (§ 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách), pak nepřezkoumání námitek nebo nerozhodnutí o nich zákonem předvídaným způsobem je porušením postupu (nedodržením postupu) podle § 112 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách a § 112 odst. 2 písm. g) zákona o veřejných zakázkách – a může jít o správní delikt podle § 120 odst. 1 písm. g) zákona o veřejných zakázkách. Řádné a včasné přezkoumání námitek a rozhodnutí o nich tedy také musí podléhat kontrole ze strany [stěžovatele A)]“ (str. 7 rozsudku krajského soudu).*

[15.] Závažnost takového výkladu a na něm vystaveném postupu vzrůstá o to více, pokud samotné rozhodnutí stěžovatele B) o námitkách žalobce proti mimořádně nízkým nabídkovým cenám skutečně trpí vadou nepřezkoumatelnosti, jako tomu bylo v nyní projednávaném případě. Stěžovatel A) tak nejen, že neměl rezignovat na svou, zákonem o veřejných zakázkách předvídanou, povinnost přezkoumat zadavatelovu povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí o námitkách žalobce proti mimořádně nízkým nabídkovým cenám, což bylo také podstatou návrhu žalobce na zahájení správního řízení, ale v rámci své přezkumné činnosti měl vycházet ze zjevné nepřezkoumatelnosti předmětného rozhodnutí o námitkách pro nedostatek důvodů a použít některé z nápravných opatření, která mu § 118 zákona o veřejných zakázkách v rámci jeho dohledové činnosti poskytuje. Proto nelze přisvědčit ani argumentaci stěžovatele A), v níž polemizuje s právním závěrem krajského soudu ohledně nedostatečného způsobu vypořádání námitek ze strany zadavatele.

IV. Závěr

[16.] Nejvyšší správní soud tak s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné, a proto je dle ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[17.] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V tomto řízení měl plný úspěch žalobce, a proto má podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči stěžovatelům. Jeho náklady řízení sestávají z odměny za právní zastoupení, a to z odměny za 2 úkony právní služby (2 x vyjádření ke kasačním stížnostem) podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. k) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013, v částce 2 x 3100 Kč a náhrady hotových výdajů podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky v částce 2 x 300 Kč. Protože právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 1428 Kč. Celková částka odměny tedy činí 8228 Kč a stěžovatelé A) a B) jsou povinni ji uhradit rovným dílem, tedy každý částku 4114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2014

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu